

Julie Wald

Tajemství
stříbrné klisny
S větrem a závod

edice
KLOKAN

Copyright © Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg 2021
First published in German under the title
,Silverhorse 2. Mit dem Wind im Sattel' by Julie Wald.
Published by arrangement
with Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg, Germany.
Translation © Jesika Schaft, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu SILVERHORSE 2. MIT DEM
WIND IM SATTEL
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím Verlag Friedrich
Oetinger, Hamburgn přeložila Jesika Schaft
Redakční úprava Jaroslava Poberová
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-901-9

*Poděkování překladatelky Aleně,
spolužačce a kamarádce,
která byla a srdcem pořád
je holka od koní...
Za milou pomoc s pojmy
a povídání o koňském světě.*

*Nikde necítíš svobodu
tolik jako v sedle.
Tam jsi jen ty, tvůj kůň
a vítr.*

Onka Talinsbeerová

#LETNIVANEK

Takové dny se občas stanou. Dny, za nichž se všechno jakoby rozplyne.

Může za to zefýr. Tak se tady říká letnímu vánku.

Je to jeho vina.

Houpá mě do spánku, hebce a jemně, a nechává mě snít. O věcech, po kterých až bolestně toužím, a o kterých si na chvíličku i myslím, že jsou na dosah. Jenže když se probudím, dávno se rozplynuly v letním žáru.

Jediná věc, na kterou se rozpomínám, je ten pocit, který se mi usídlil pod kůží, když se mi tolik chtělo spát, tam ve stínu stromů. Slyším, jak se nade mnou chvěje listí. A tráva si tichounce ševalí.

Šepot zefýru...

Zamrkám. První, co spatřím, je nebe. Letně modré, bez jediného mráčku. Mám sucho v ústech, oči ospalé. Ale ten pocit je tak silný.

Něco tam je!

Zvedám hlavu, jako v transu. Vtom ho uvidím.

Kůň. Je ode mě jen pár metrů. Jako ulitý ze stříbra. Krásnější než všichni ostatní koně.

Pomalů si sedám a mnu si oči, pak ještě zamrkám. Co když mi ten kouzelný vítr posílá nějaké přeludy? Ale ten kůň je tam pořád a dívá se na mě, i když mě jinak nikdo nevidí, protože se pečlivě schovávám v houští.

Ten kůň mě přesto pozoruje. Odfrkne si, nozdry namířené mým směrem. Pohodí hlavou. Jeho dlouhá hřiva, jak tekuté stříbro, se nadnáší v dechu zefýru. Nastavuje uši, snad taky poslouchá ten větrný nápěv.

Na okamžik strne, pak začne ržát tak hlasitě, až mi z toho tuhne krev a výhrůžně zadupe předními běhy. Snad mi chce říct, ať už koukám vylézt a ukázat se.

Jenže to nejde. Nemůžu se ukázat. Nemůžu vylézt ze skryše – to by bylo příliš velké riziko.

Pro jistotu se stáhnou ještě hlouběji do křoví. Právě včas, teď se totiž objevila hlava té holky.

„Copak je?“ šeptá stříbrnému koni a konejšivě mu hladí krk. Bezděčně očima sleduje koňský pohled, rovnou mým směrem. Mně v tu chvíli dojde, že ta holka je se svým koněm propojená. Jeden cítí to, co druhý, chce to, co druhý – jsou si navzájem zrcadlem i kamarádkou... Prozradí mě ten kůň teď?

Instinktivně zadržuju dech a dělám se co nejmenší. Srdce mi divoce tluče. Najednou nevím, co si mám myslet. Cítím zase to cukání v nohou, jen takový kratoučkový impuls. Jako jemné pohlazení větru, který mi říká, ať se na ten svůj plán vykašlu. Že to bude všechno v pohodě a že zbytečně přeháním. Samota se mi stala přítelkyní – jenže to přece není to, o co stojím, že ne?

Přesto odolám, i když to není lehké. Tiše čekám. Zaháním pokušení a vydržím. Jako už tolikrát.

Stříbrný kůň se pořád ještě zaujatě dívá mým směrem. Taky vyčkává. Cítím na sobě jeho pohled. Cítím otřesy půdy pod jeho dupáním. Je tak blízko! Stačilo by natáhnout ruku, dotknout se té stříbrné hřivy a cítit silný tep srdce pod ní.

Ta dívka mezitím zpozorněla.

„Ty děláš, jako by tam něco bylo,“ zamumlá a podívá se při tom na nedaleký potůček, co si pro sebe tiše zurčí, jako by mě i on chtěl prozradit.

Jestli se teď prozradíš, je všechno ztraceno, pomyslím si. Srdce mi buší ještě divočeji. Vzduch už se chvěje, dokonce i zefýr mezitím umkl. Kolem je najednou podivné ticho. Přestali cvrkat i cvrčci. Nehne se ani lísteček.

Ta dívka se najednou rozesměje. „No jasně, ty zase jednou vidíš víc než já, co, ty moje krásko?“ Potřese zlatavě blondátým culíkem a otočí se ke mně zády. „Tak pojď, Sorayo. Za chvíli se zvedne mlha. Neměly bychom tu rušit vílí kopečky. Je čas se vrátit domů!“ Jemně tahá za ohlávku.

Stříbrný kůň se ještě chvíli dívá mým směrem, pak se otočí a následuje ji.

S rozbušeným srdcem se za nimi dívám.

Stříbrný kůň se zlatou dívkou.

Zatímco zefýr znovu vydechne a svým dechem roztančí les i louky, odcházejí ty dvě zelenými vlnami. Listí se chvěje, tráva ševlí.

Letní vánek šeptá...

Ten snový obrázek se mi pomalu před očima rozplynul a už tu zase jsem jen já. Srdce se mi pomalu uklidňuje. V ústech mám pořád sucho a oči mi slzí.

Jen ten pocit, ten mi zůstal.

Něco tu je.

#LETNIPRAZDNINY

„Vstávat! Už je ráno, už je den, sluníčko tě budí jen!“
Avě se doslova zařízl do ucha hihňající se hlas její nejlepší kamarádky Lou. Byl tak blízko, že se v tu ránu probudila. Na okamžik měla dojem, že Lou stojí rovnou u její postele. Když otevřela oči, došlo jí, že to trylkování vychází z mobilu, ležícího vedle ní na polštáři.

Telefon na ni v plné hlasitosti pokřikoval dál: „Haló? Copak ty jsi ještě v pelíšku? Tak sebou koukej hodit! Soraya už na tebe čeká, a – oh la lá – Elaf taky...“ Hlas se na okamžik odmlčel, následoval delší chichot, pak Lou pokračovala: „To víš, děvenko, můžeš si za to sama. Nemáš nechávat telefon volně pohozený a nezaheslovaný! No, o tom si vážně budeme muset ještě promluvit. Ale teď už šup, šup, vstávat, ty ospalko. Vstávat a cvičit. A proč? Protože jsou prázdniny!“

„Ta potvora!“ zasténala Ava a rozespale se natahovala po mobilu, aby to halekání konečně vypla. Její nejlepší kamarádka se jí včera musela nějak nepozorovaně vloupat do telefonu, aby jí tam tenhle osobní budíček nahrála. Jak typické. Lou přímo bují absurdními – ale nutno přiznat, že často i geniálními – nápady. Ava se bezděčně usmívala, dokud si nevšimla, kolik je vlastně hodin. Následovalo vzteklé zavrčení. „Lou, to snad nemyslíš vážně!“ procedila zdrceně. Vždyť je teprve šest ráno! Tak tohle se milé přítelkyni vážně

nepovedlo. Možná to myslela jako velkou legraci, ale budit někoho uprostřed noci, to se opravdu nedělá! A smrdí to pomstou! Jenže... až potom. Až ráno, pomyslela si Ava rozladěně. Přece nejsem blázen a nebudu vstávat v tuhle noční hodinu!

Ava odsunula mobil stranou a zalezla si zpátky pod deku, kde bylo tak hezky teploučko.

Ranní sluníčko probleskovalo mezi žaluziemi, ale hluk města se dosud neprobudil. Doprava se zahustí teprve za pár hodin, je přece sobota. Bylo dokonce slyšet, jak venku skřehotají pošťolky. Ve výklenku nad okenní římsou ve čtrnáctém patře si postavily vzdušné hnízdo. Sousedům vadil jejich křik i špína, kterou produkovala mláďata, ale Avě se zamlouvaly jejich melodie. Vlastně se dá říct, že pošťolky jsou na betonové krabici, ve které teď jejich rodina musí bydlet, to nejhezčí. Ava si povzdychla a snažila se znovu usnout, jenže se jí to nedařilo, navzdory únavě. Včera zůstala v Hájovně dost dlouho, nechávala Sorayu pěkně napást, byly spolu až tam vzadu u vílího kopečku. Bylo to tam tak nějak divné. Ava měla chvíli dokonce pocit, že tam nejsou samy. A o tom pak kamarádce přece povídala. Takže Lou věděla, že se Ava dostala domů až pozdě. Tak proč ji takhle nelidsky vzburcovala, navíc o prvním prázdninovém dnu, kdy se mužou konečně pořádně vyspat...?

A vtom se Ava definitivně probrala.

První prázdninový den?

„No potěš!“

To už letěla deka přes půl pokoje. Ava popadla jezdecké kostkované ponožky a rajtky, chvíli hledala tričko – kam se jen podělo? Jak nejrychleji to šlo, hodila na sebe oblečení a svázala si blondaté vlasy do culíku, jako to dělala

vždycky. Vzápětí už se vyřítila z pokoje. Její rodiče naštěstí ještě spali, takže měla koupelnu jen pro sebe. Pustila si studenou vodu a snažila se jí zahnat rozespalost. Současně sama nad sebou vrtěla hlavou. Jak se jí jen mohlo něco tak důležitého vykourit z hlavy? Vždyť dnes je tak významný den! A ona by málem zaspala – nebýt Lou a jejího trapného budíčku. Jak že to prozpěvovala? *Oh la lá – Elaf...?*

Čistila si zuby a musela se sama na sebe do zrcadla culit. Vždyť jo! Na prázdniny s Elafem se obrovsky těší. A k tomu Silverhorse – její stříbřité čtyřnohé štěstí. Nicméně důvod, proč sebou teď musí hodit, byl jiný.

Dnes totiž kromě letních prázdnin začínají v Hájovně Týdny s poníky! Ava Elsii svatosvatě slíbila, že za celý program převezme plnou zodpovědnost. A hlavně, že se postará o veškerou práci navíc, která s tím bude spojená. Týdny s poníky, to byl totiž Avin nápad. Od chvíle, kdy byla Hájovna oficiálně evidovaná jako Výcvikové centrum, se Elsie jakožto trenérka koní vůbec nezastavila. Sen o místě pro komplexní výcvik koní se taky pojil s vysokými náklady. Největší položkou bude koupě Hájovny – a na ní pak závisí všechno ostatní.

Proto se Ava rozhodla obětovat část svých svatých letních prázdnin pro jezdeckou drobotinu. Tak říkala malým adeptům jezdeckví, které bude ode dneška bavit po dvě odpoledne v týdnu. Peníze, které tím vydělá, budou Elsie a její dědeček potřebovat jako sůl. Protože nové Výcvikové centrum v Cassisburgu bude moct vzniknout jen tehdy, když se Elsii podaří v dohledné době odkoupit Hájovnu a okolní pastviny. Jistě, nějaký čas na to mají – jde tu opravdu o hodně peněz. Naštěstí se Avě a jejím přátelům podařilo usmlouvat, aby Elsie se Silvestrem dostali na sehnání potřebné

sumy delší lhůtu. Město, jemuž Hájovna v tuto chvíli patří, však nemůže čekat věčně, to je jisté. Takže proto Ava teď už nesmí promarnit ani vteřinu.

Hájovna je totiž taky Sorayiným domovem.

A Soraya je teď vlastně domovem pro Avu.

Tak to prostě je.

O necelou čtvrt hodinku později už Ava šlapala na kole směrem Soulhorsefarm. To je totiž jméno, které Elsie pro své budoucí Výchovné centrum vymyslela.

Soulhorsefarm!

Dokonalý název! Soraya je pro Avu totiž něco jako spřízněná duše. I když je kůň. Nikdy předtím necítila k žádnému koni tak hlubokou lásku jako k téhle nádherné stříbrošedé lusitánské kobylce. Soraya je sice slepá, ale Ava se k ní přesto chová jako ke každému jinému koni. Ty dvě si slepě rozumějí, v nejhlubším smyslu těch slov. Jedině Ava se Sorayou dokáže jednat s takovou lehkostí.

Tak to ovšem nebylo vždycky. Ava si důvěru slepého koně musela nejprve zasloužit, musela se k ní propracovat. O Silverhorse, jak jí Ava říkává, se mluvilo jako o divokém, nevypočitatelném koni. Mezi Avou a Sorayou však od počátku bylo jakési neviditelné pouto. Pouto silnější než jakékoli pochyby. Ani Ava sama netušila, že něco takového je vůbec možné. Navíc ještě před půl rokem netušila, že by ještě někdy mohla mít tolik ráda nějakého koně. Když začátkem roku zkrachovala firma jejích rodičů, Oskara a Pauly Gildsteinových, a oni se kvůli tomu museli přestěhovat do Cassisburgu, pro Avu se zhroutil svět. *Její svět*. Musela se rozloučit se svým Flintem. Flint byl velšský kob, valášek.

A musela se rozloučit i se svými kamarádkami, s Jezdeckým dvorem Eschental. Se svým domovem. S celým svým životem. V Cassisburgu ji vůbec nic nečekalo. V tom divném městě bylo všechno tak cizí...

Cítila se jak hromádka neštěstí. Jenže pak se jí do tohohle nešťastného života vrátila Soraya, a taky Lou, Elaf, Elsie a Silvester. Ava najednou zase cítila pevnou půdu pod nohama. Malé hromádky starého neštěstí tu sice pořád byly, ale mezi nimi čím dál častěji probleskovalo nové štěstí. Taková mozaika ze starého a nového. Pestré kamínky, a mezi nimi pár stříbrných... S podivem si Ava uvědomila, že ten nový obrázek vůbec není špatný. Že je vlastně překvapivě dost super! Soraya jí doslova zachránila život – a Ava zase zachránila ten její. Jedna bez druhé by nebyly tím, čím dnes jsou. Pojí je něco většího než prosté koňské kamarádství.

Opřela se do pedálů ještě poctivěji a za chvíli už nechala město za sebou. Od cyklostezky už to byl jen kousek. Ava mezitím do Hájovny už jezdila jen na kole, s využitím různých zkratk to bylo rychlejší než veřejnou dopravou. Ve městě se už vyzнала dost dobře. Už jí ani tolik nevařilo, když musela jet na kole po silnici plné aut. Přesto se vždycky těšila, až zabočí do klidu městského lesa. V tak brzkou denní dobu tu bylo jen velmi málo cyklistů nebo běžců, takže to mohla rozjet naplno. Ranní chlad jí hladil rozpálené tváře a vedlejší rameno řeky Andry, která protéká městem, si poklidně bublalo vedle ní. K tomu prozpěvovali ptáci svou ranní písničku.

To už se před ní mezi listím objevila došková střecha Hájovny. Ava rychle projela kolem vílího kopečku a dala si závěrečný sprint nahoru k vjezdu. Hájovna na své pasece

působila jako zasněný domeček ze staré pohádky, se špičatým průčelím a arkýřem, zarostlým planými růžemi.

Uvnitř se už svítilo. Silvester určitě dělá snídani, zatímco Elsie se ve stáji stará o koně. Ava si opřela kolo o stěnu. Vůbec si nevšímal mlhy, která se zvedala od řeky a tajemně halila paseku do vlhkého závoje. Přeběhla po oblázkové pěšině k výcvikové stáji, umístěné opodál. Teprve za touhle stájí pak stála vlastní jízdárna. Do výcvikové stáje Elsie umísťovala koně, které měla v tréninku. Ava si byla jistá, že ji najde zrovna tady.

„Haló, Elsie! Už jsem tady! Jak jsem slíbila...“ volala do prázdné uličky a trochu hrdě se při tom culila. Nebo spíš vděčně, za to, že ji Lou včas vzburcovala? To však Elsii vykládat nemusí.

To už se mezi boxy vynořila nakrátko ostříhaná hnědo vlasá hlava. Elsie Hennylová na sobě jako obvykle měla hnědé jezdecké holínky a běžové rajtky, k tomu koženou vestu bez rukávů. Vypadala v tom jaksi vznešeně, ale současně přísně. Vlastně se to k ní dost hodí, pomyslela si Ava. Elsie skutečně přísná je, ale stejně tak je velkorysá... a taky opravdu není ranní ptáče...

„Nazdar! Tak to se můžeš rovnou vrhnout na kydání hnoje u dědečkových koní. Catalana už jsem vyvedla ven,“ zabrumlala a pokračovala v práci s vidlemi. Na nějaké družné povídání teď neměla čas.

Avě to přišlo vhod. Dneska stejně bude plno práce. Dlouhými kroky odpochoďovala zpátky k Hájovně, v jejímž zadním traktu takzvaní dědečkoví koně stáli. Elsie tak říkala skupině koní, které Silvester a jeho žena Albertina v průběhu let zachránili před smrtí. Tihle koně tu vedli spokojený, klidný život.

S veselým úsměvem vešla do jejich stáje. Slepá lusitánská klisna už dávno poznala Avin krok a nedočkavě stála u dvířek boxu. Spokojeně frkla na pozdrav. Avě poskočilo srdce radostí. Vidět, jak se Soraya zase dokázala spřátelit s člověkem, ji znovu a znovu hřálo.

„Tak co, ty fešando?“ pošeptala jí a opatrně odsunula dvířka boxu. Před ní stál nádherný kůň. Avina spřízněná duše. Stříbřitě lesklá srst, záplava stříbrné hřívy, dokonalá stavba těla. Vznášet se na hřbetě tohoto koně, to je dokonalé štěstí. Ava si zasněně povzdechla. Soraya měla úroveň T, to je těžká třída, v drezuře ta nejvyšší klasa. Albertina ji vycvičila pro *working equitation*, pracovní jezdeckví, pocházející od pastevců dobytka z jižní Evropy. Ve středu Evropy vzrůstá obliba tohoto jezdeckví, a není divu – je opravdu podstatně zajímavější než obvyklá drezura. Při *working equitation* jde o to vnést do drezurního obdélníku všestrannost a život. A sice se šikovností a pohodou... A se spoustou speciálních překážek.

Jenže teď jsou prázdniny! Kdyby Soraya nebyla slepá, mohly by se celé dny prohánět po lesech. Nebylo by třeba se zabývat jezdeckými ani sedovými pomůckami. Prostě jet rovnou za nosem – za nozdrami – a na nic nemyslet. Jen cítit vítr na tvářích a svobodu v nose...

Ava vzdychla. Skutečnost bohužel vypadala poněkud jinak. Na dlouhé projížďky po lese není ani pomyslení. Je už dost velký zázrak, jak dobře si Soraya, navzdory slepotě, vede na jízdárně i v pískovně. A to je přece dostatečně krásné, utěšovala Ava sama sebe. Natáhla se pro koženou ohlávku, která visela na háku na dveřích boxu. Soraya se hned poslušně přiblížila a Ava ji za to pohladila po čele. Chvilí se jí dívala do mléčně zastřených očí.

Krásná lusitánka oslepla následkem zákeřné choroby jménem Equine Recurrent Uveitis, zkráceně ERU, tedy rekurentní uveitida koní. Jde o opakované záchvaty zánětu očí, které mohou vést až k úplnému oslepnutí koně – jako v tomto případě. Naštěstí to pro Elsii ani pro Silvestra nebylo důvodem se Sorayi zbavit nebo ji dokonce dát utratit.

Slepí koně se totiž dokážou naučit se svým hendikepem obstojně fungovat. Je to ovšem náročné na cvik, trpělivost a pravidelnost. Soraya se mezitím naučila používat své ostatní smysly. Hmat, sluch, čich, prostorové vnímání... Stala ze z ní opravdová mistryně. Ava se v ní tak trochu zhlížela. Sama měla téměř neskutečný cit pro pocity jiných. To bylo v mnohých situacích docela náročné, u Sorayi ovšem Aviny citlivé „anténky“ velmi pomáhaly.

Navlékla jí ohlávku a vzala do ruky vodítko. „Tvůj kamarád už na tebe venku čeká,“ řekla něžně a opatrně Sorayu vyvedla ze stání. Musela dávat pozor, aby se Soraya neuhodila o žádný roh. S pomocí starého Silvestra se naučila s koněm zacházet předvídavě, předem Sorayu upozornit na veškeré překážky a nerovnosti. Vedla ji tak v podstatě hlasem. A Soraya se tyto povely naučila přesně rozeznávat a poslouchat.

Cestou do výběhu bylo třeba překonat schůdek. „Nahoru!“ upozornila Ava Sorayu. Klisna poslušně zvedla jednu a pak druhou nohu, aby schod překročila. Ve výběhu ji Ava doprovodila k držáku na seno, kde už postával mladý holštýnský valášek jménem Catalan. Přivítal je přátelským frknutím.

„Tobě taky dobré ráno, můj milý,“ odpověděla Ava s úsměvem a poplácala Catalana po krku. Pak odepnula Soraye vodítko a odstoupila stranou.

Soraya už na nic nečekala. S hlavou nataženou dopředu se postavila vedle Catalana, přátelsky do něj drcla a požívačně se pustila do sena.

Na ty dva šedé koně byl krásný pohled. Stříbroplavá klisna, vedle ní tmavě šedý kůň – a oba přímo vyzařovali spokojenost. Vzadu na pasece prosvítalo první ranní slunce a opar mlhy se pomalu stahoval zpátky k řece.

Kdyby tu teď byla Lou, určitě by už držela v ruce svůj milovaný fotoaparát a ten poklidný moment by zvětčila.

„A přitom by si ještě před nedávnem nikdo nedovedl ani představit, že bychom tě uvedli do společnosti, vid', krásko?“ Ava se zasmála. „No a teď jsi dokonce tak trochu zamilovaná!“ V Hájovně nikoho skutečně ani ve snu nenapadlo, že by Soraya z ničeho nic akceptovala blízkost jiného koně, navíc zrovna Catalana, mladého skokového koně, který tu byl na výcviku. Šedý holštýn patřil Avině úhlavní nepřítelkyni Florentině Kronbeekové. Florentine byla bohatá a pěkně namyšlená potvora se zrzavými vlasy, která ještě ke všemu chodila s Avou, Lou a Elafem do třídy. Za to Catalan pochopitelně nemohl. Dokonce to bylo tak, že Catalan sám nemohl svou majitelku vystát. A tím víc ho měla Ava ráda. Bohužel to znamenalo, že se Florentiny nezbaví ani teď, o prázdninách. Kromě toho, že tu měla ustájeného koně, sem ještě navíc musela docházet kvůli speciální úloze, kterou na jezdeckém dvoře Hájovny v současnosti zastávala. A ta stála za to!

Ava se potutelně usmála, když na to pomyslela. Jenže pak zaslechla ze stáje dotčené zařehání Gracie, vůdčí klisny dědečkových koní. Bílá lipicánka už zřejmě začínala být netrpělivá. Ava tedy chtíc nechtíc musela odtrhnout pohled od nádherných koní a pustit se do svých ranních povinností.

#BESTFRIENDS

Tamta v těch barevných kaťatech říkala, že mám jít za „tebou.“ Holčička s růžovou cyklistickou přilbou na hlavě ukazovala na Lou. Ta stála kousek dál stranou ve stínu stromů a obstarávala jednu ze čtyř stanic, které si společně pro prázdninový program vymysleli. Měla na sobě jednu ze svých pozoruhodných barevných kombinací. Jen Lou totiž dokázala sloučit růžové tričko s oranžově žíhanými jógovými legínami. A k tomu si obout conversky různých barev. Jednu botu měla červenou, druhou zelenou. Neposlušné hnědé kudrny měla smotané do uzlu, připomínajícího tak trochu ptačí hnízdo. Sečteno a podtrženo, Lou byla něco jako chodící umělecké dílo. Ava si o ní zprvu myslela, že je asi pěkně praštěná. Ale netrvalo dlouho, než zjistila, že se za tím podivínským stylem skrývá především rebelie vůči rodičům – umělcům, kteří jako by znali a milovali pouze tři barvy: černou, bílou, šedou.

Ve skutečnosti se za tím barevným chaosem skrývala fantastická kamarádka, na kterou je vždycky spoleh. Jako zrovna teď.

Úkol, který převzala Lou, totiž zněl: naučit jezdeckou drobotinu s pomocí dobromyslného shetlandského poníka Medvídka, jak se hřebelcují koně a jak se čistí kopytka. Brzy k tomu ovšem vymyslela další disciplínu: zaplétání hřívy à la Lou. Nešlo tedy o obvyklé copánky, jaké se

koním pletou na závody, nýbrž o podivuhodné kreace typu Cop jednorožce, Medvídek Dlouhá punčocha, Chobotnice či Rasta-Pony...

Droboť byla nadšená! Medvídek to statečně snášel – dokud stál ve stínu a mohl si kdykoliv uždýbnout pár soust sena, byl spokojený.

Vydatně při tom pomáhala i Ria, Elafova malá sestřička. Jednou týdně sem chodila jezdit a Medvídko přímo zbožňovala. Medvídek byl současně jediný kůň, kterému se byla Lou schopná beze strachu přiblížit. A tak se Lou s Riou spojily, aby Medvídkovi co nejvíce zpříjemnily život na Hájovně. Jiným koním Avina kamarádka raději jen z povzdálí přihlížela. Například když Ava trénovala se Sorayou. Lou všechno kolem sebe raději fotografovala. Dělala geniální fotky, které pak pod heslem Soulhorsefarm dávala na Instagram. Díky jejím fotografiím účet mezitím objevilo mnoho sledujících, což mělo pochopitelně skvělý vliv na byznys.

Lou měla rozhodně lví podíl na všech snahách zachránit Sorayin domov, navzdory tomu, že se nedala považovat za koňařku. Avě to nevadilo. Lou v sobě měla mnohem víc, než lidé věděli. Mimo jiné jedno velké tajemství.

Ve skutečnosti totiž právě ona ve skutečnosti byla XluX, star Instagramu. Pod jménem svého alter ego prezentovala fotografie, kritizující obrazem věci týkající se Cassisburgu, se kterými něco není v pořádku, aniž proti nim někdo něco dělá. Kritické fotografie donutily město reagovat, takže Lou získala pozornost, jakou by v reálném životě nikdy nedostala. O pravé identitě osoby za jménem XluX však nikdo nevěděl. XluX byl jakýsi neznámý mstitel, což lidi doslova fascinovalo. Mluvílo se o něm všude, i ve škole. Nikdo

nepočítal s tím, že XluX je vlastně tahle trochu trhlá holka, co ji všichni odstrkují, hlavně samozřejmě Florentine, ta nána pitomá. Kdyby tak tušili, říkala si Ava. Jistěže slíbila Lou, že její tajemství nevyzradí, a toho se taky držela.

„Hele, tak co bude?“ Holčička vytrhla Avu ze zamyšlení. „Ptám se, co teď máme dělat.“

Ava se vzpamatovala, potlačila smích a ukázala na kbelík s vodou, houbu a mýdlo na kůži. Hned vedle bylo připravené uzdění a sedlo, usazené na stojanu.

Dívence zazářila očka. „Fakt? Konečně pojedeme na koni?“

Ava se teď už musela smát. Vždyť té holčině tak rozuměla! Nikde není svět krásnější, než na koňském hřbetě... Jenže k ježdění zkrátka patří ještě leccos dalšího. Čím dřív to tahle jezdecká drobotina pochopí, tím líp. A proto se dala do vysvětlování: „Ještě ne. Nejprve musíme tohle všechno vyčistit. Je to potřeba udělat pečlivě.“

„To já přece vím,“ zabručela holčina a se srdceryvným vzdychnutím si kecla do trávy.

Avina stanice zřejmě nebude patřit k těm nejpoblábnějším. Ava byla ráda, když mohla slečnu za chvíli poslat k další zastávce. Tam seděl na rozkládací stoličce bělovousý Silvester a koordinoval závody skákání v pytli a házení podkovou. Spokojeně dirigoval děti pomocí hole a hrál si na rozhodčího. U poslední zastávky se děti mohly pod Elafovým dohledem pustit do řídičských zkoušek na jízdou s kolečkem, což se všem taky moc líbilo.

Korunou zábavy byla samozřejmě projížďka na ponících. Jedno po druhém si děti mohly na jízdárně zajezdit pár koleček. Všechny pak zářily nadšením. Hlavním hitem tady byl parkur, testující šikovnost, pro který se Ava inspirovala ve